

Thailand er rene Mekka for masseturister, med sol, strender, sjømat, massasje, sex og silkeskreddere så det rekker. Men hva har dette landet å by på for en åndelig søkende turist?

Jeg er i Hua Hin ved Thailand-gulven, noen timer med bil syd for Bangkok. Dette er ved den kyststripen som ikke ble rammet av tsunamien.

På det lokale kartet som dekker omtrent to mil kystlinje ser jeg omkring 25 tempel. Et klosteranlegg ligger ved kysten ca. 5-6 kilometer unna Fat Cat, hvor jeg bor. Jeg legger altså i vei dit og mot Phra Pang Haam Yad, en buddha som glinser og skinner i solen.

Buddhaen står i en bukt der en høyde når ut mot kysten. Den rager 19 meter opp i lufta,, med tær tjukkere enn mine lår og med et uutgrunnelig smil om munnen, mer berømt enn Mona Lisas smil. Her står jeg ved det åndelige Thailand. Hva kan jeg finne her?

Hele denne høyden er bygd ut som et klosteranlegg oppdager jeg, med mange bygninger, stupaer, utsiktspunkter, en massasjesalong, flere salgsboder, småhus og større bygninger.

Noe som er typisk i buddhistiske land er å lokalisere fot-og håndavtrykk av Den Opplyste Mesteren, og så også her: Et fotavtrykk av Buddha i en fjellside. Dette er for de troende, forstår jeg.

Jeg går opp en trapp til et utkikkspunkt. Et værbitt skilt peker ut til venstre. Der er en liten stil. Den tar meg til en fjellsprekk. Jeg går inn i den. Innerst inn, der sprekken stopper står en Buddha og skinner i halvmørket. Det lukter røkelse her inne. Offergaver. Leketøy. Noen blomster. Stille stemning, roligere, kjøligere enn utenfor.

På toppene av fjellet er det flere gullglinsende Buddhaer, og en stupa. Flagg og faner vaier i vinden, Thailands flagg er i rødt, hvitt og blått, og flagg for Kongens fødselsdag skifter visst med dagene som går.. Han er over 80, jeg taxisjåføren mumler et tall som ikke finnes i min tallrekke, så jeg vet ikke hvor gammel han er.

Disse flaggene vaier rundt i hele turistområdet, langs veiene og på bygningene. Kongen har vært syk, er nå på bedringens vei, leser jeg i aviser. Han har forresten sommerpalasset sitt rett ved Hua Hin.

Fra utsiktspunktet kan jeg se fire marinebåter ankret opp utenfor kysten. De passer på palasset til den aldrende kongen, som er på rekreasjon i et Bangkok-sykehus.

Og innenfor klostermurene finner jeg dette: En gammel radar. Militære biler, militære bygg og

andre tegn på militær virksomhet.

På samme fjellryggen er også reist en statue av en kinesisk gudinne, som en bærer av medfølelse. Hun er den som redder de skipsbudne til fast grunn, symbolsk selvsagt. Hun er den som med sin medfølelse redder menneskene ut av samsaras urolige hav, og frihet fra den evige rundgangen av liv, død og ny fødsel.

Den åndelige turisten søker videre, vil gjerne være til stede ved ritual eller puja.

Detter er theravada-buddhisme, jeg seg munkene i sennepsgule drakter, de er alle smilende, stille, milde. Men jeg snakker ikke thai, de ikke engelsk. Det blir med et smil og med øyekontakten.

Anlegget er stort og imponerende bygd, med en ånd fra fordums overleg, litt forlorent blitt i årenes løp, kanskje også litt for og tomt, jeg så flere halvville og skabbete katter enn mennesker på denne tempel halvøya.

Før jeg forlater stedet tenner jeg røkelse ved føttene av den store buddhaen, Det kjenner OK

Så tar jeg bussen tilbake til Hua Hin. Prisen er 10 bath. Del på fem så får du prisen i norsk valuta.

Jeg besøker flere tempel. Jeg kan gå omkring som jeg vil. Templene er storslåtte, med statuer på rekker. Alle skilt er på thai. Munkene snakker thai. En og annet et engelsk som er et annet språk enn den engelsken jeg har lært meg.

Det gjør ikke så mye, merker jeg. Det er godt at ikke religionen er turistifisert, som det meste her ved Thailandkysten. Her er turismen stor som næring og pengene rår.

Men Buddha snakker selv gjennom stillheten. Den hviler i øynene på menneskene, smiler i smilene. Visste du at det å ta livet med et smil er en aktiv dyd i Thailand, på linje med nøysomhet og flid i steinrøysa i Noreg?

Jeg snakker med den danske verten Sverre på Fat Cat om meditasjon og om han kjenner til meditasjonsretreater jeg kan delta på:

- Meditasjon? sier han spørrende og griner på nesen.
- Ja, svarer jeg håpefullt.
- Ingen her vet noe om det.

- Og du? Hva mener du om det?
- Jeg? Dette mener jeg. Han setter seg i liksom yogastilling, lukker øynene og begynner å snorke.
- Gå på en bar. Ta deg en kvinne. Da slipper du å snorke, sier han, de er profesjonelle, nikker han.

Jeg går langs det bølgende havet i Thailandbukta. Bølgene stiger og synker rundt føttene mine.

Jeg går opp på det tørre. Sol og vann vasker vekk fotavtrykkene mine her på den lange stranden. Sola steiker. Ja visst sola. Den varmer hele dagen, nærmest året rundt, jeg kjenner at det tar til å brenne på skuldrene, selv med solfaktor 40.

En sjel fra nord sender en hilsen mot solen her syd i østen. Det er solen det dreier seg om her. Den setter sentrum og tempo, her som andre steder. Solen er kraften i sentrum, her som der, nå som da.

Denne åndelige turisten tar til å tenke på noe kjært og velkjent med solen i sentrum: Den sydsamiske sjamantrommen.

Mvh. ailo gaup